

בזכות יוסף הצדיק ינצל מאשה יפת תואר

בפרשת כי תצא נמסר ק"י פסוקים.

וי"ל צ"ל דפרשתנו כתיב כי תצא למלחמה על אויבך וגו' וראית בשביה אשה יפת תואר וחשקת בה, והנה יוסף הצדיק היה לו אותו נסיון באשת פוטיפר וגבר עליה ולא חטא, ולכן זכות יוסף הצדיק יעמוד להנצל מעון עריות.

ולזה נמסר ק"י פסוקים רומז ליוסף הצדיק - שחי ק"י שנים וגבר על יצרו, כן זכותו עוזר לכל אחד להנצל מזה, וירמוז ר"ת וס"ת למלחמה על אויבך עולין קנ"ו כמנין יוס"ף.

בזכות אבות מנצחים מלחמת יצר הרע

כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה"א צידך ושביה שבי, הטעם על ונתנו הוא גרשיים, ועל ה' אלהיך הוא דרגא תביר.

ובע"ה יתבאר דבספר אוהל מורה מדויקוב כתב, תנ"א למלחמה עולה כמנין אברהם יצחק ויעקב, דבזכות האבות נוצחים במלחמה כמו"ש בתנחומא שופטים עה"פ לא תירא מהם, אבותיכם לא נתיראו מהם ונלחו, ובמאור ושמש ביאר הקרא על מלחמת היצ"ר, לז"א ושביה שבי דתשוב בתשובה, וזהו ג"כ בזכות האבות.

והרמב"ם כתב (פ"צ מהלכות תשובה ה"ד) צעל תשובה צריך להכנע ולהיות עניו ושפל רוח, ומנינו באבות אברהם יצחק ויעקב מדת ענוה, אברהם אמר צפרשת וירא (י"ח כ"ו) ואנכי עפר ואפר, יצחק אבינו אחר העקידה כתיב צפרשת וירא (כ"ב י"ט) וישב אברהם אל נערי, ואמרנו צפרשת רבה (פנ"ו י"א) ויצחק היכן הוא, רבי צרכיה צסם רבנן דתמן, שלחו אלל שם ללמוד ממנו תורה.

ואמרו צעלי מוסר שיצחק אבינו הלך ללמוד תורה אלל שם, ולא גילה מאומה מהיכן הוא צא ושמסר נפשו לה' מגדל ענוה שלו, ויעקב אמר צפרשת וישלח (ל"ב י"א) קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך, הרי לן באבות מדת ענוה, ותמצא שר"ת אברהם יצחק ויעקב הם א"י שעולה א"ך שרומז לענוה.

וד"ש כי תצא למלחמה על אויבך על יצ"ר שנקרא אויב, ונתנו ה' אלהיך צידך ושביה שבי שתשוב בתשובה, וצא הטעם על ונתנו ה' אלהיך גרשיים דרגא תביר, אימתי תלית לגרש היצ"ר בתשובה, דרגא תביר אס תהיה עניו ולב נשבר תלית בתשובה, כמו"ש הרמב"ם צעל תשובה צריך להכנע ולהיות עניו ושפל רוח.

עמלק היה מקרר התשובה באומרו
מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחיל

בפרשת זכור את אשר עשה לך עמלק תמצא צ"פ נזכר שם הוי"ה לא פחות ולא יותר.

ובע"ה יתבאר דבספר מגן אברהם להרה"ק מטריסק (תל"ה) ביאר אשר קרך צדך, דרך רומז לתשובה כמו"ש ודרך תשובה הורית, שעמלק היה מקרר את האדם מדרכי התשובה עכ"ל.

ויתכן לבאר דצריז הקדושים שעמלק היה מקרר את ישראל מדרכי התשובה, באמרו הלא מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחיל וא"כ אדם החוטא אין לו תקנה.

אמנם צניי ישכר לשבת (מאמר ט' אות ו') כתב ישראל נקראו צנים למקום כמו"ש (ראה י"ד א') צנים אתם לה' אלקיכם ואצ שמחל על כבודו מחיל עכ"ל, ויתבאר צוה שתשובה נקרא צינה, כמו"ש ציפיה (ו' י') ולצבו יצין ושצ ורפא לו, דצינה הם אחוון צן י"ה, כלומר צני ישראל הם צנים למקום ואצ שמחל על כבודו כבודו מחיל.

ולזה נזכר צ"פ שם הוי"ה צפרשת עמלק, דצ"פ הוי"ה עולה צ"ן, להורות שצנ"י הם צנים למקום, ואצ שמחל על כבודו כבודו מחיל, ובתשובה מקיימין מחיית עמלק.

ברוך מרחם על הארץ במים
ברוך מרחם על הבריות בתשובה שנמשלה כמים

האריז"ל כתב שי"ג צרון צרון שאמר הם כנגד י"ג חדשים כולל שנה מעוברת, ויוצא לפי"ז צרון מרחם על הארץ שהוא צרון הששי הוא כנגד חודש אלול חודש הששי.

ונראה לבאר צרון מרחם על הארץ כנגד חודש אלול ותשובה, צרון מרחם על הבריות כנגד חודש תשרי, דבאצדורהם ביאר צרון מרחם על הארץ על שם הקרא צתהלים (ס"ה י') פקדת הארץ ותשוקקה, וכתב רש"י פקדת הארץ - כשאתה חפץ להטיב אתה פוקד את הארץ ומשקה אותה, ולזה מצרכין צרון מרחם על הארץ שמשקה אותה במים ועי"ז גדלין הנטיעות שנטעו בארץ.

ובילקוט שמעוני צראשית (פ"א רמז ד') כתב תשובה נמשלה למים שנאמר צארכה (צ' י"ט) שפכי מים לצד, וכן צרון מרחם על הארץ במים כן מרחם על הבריות בתשובה שנמשלה למים.

לרגל שמחת נישואין של נכדתינו בע"ה
נביא קצת חידושים בעניני נישואין שהוא דבר בעתו
בפרשת השבוע כי יקח איש אשה חדשה

טבילה במקוה הטבעת או המטבע שבה מקדש האשה

בספר ציפורין מלך הציא מש"כ צסידור תפלה לדוד לעלוז, שהרה"ק
ר' דוד צבי שלמה מלעלוז זי"ע אמר, שמנהג ירושלים לטבול טבעת
הקידושין או המטבע במקוה של מ' סאה.

רארלי יאמר שטובלין הטבעת במקוה, דטבעת או מטבע שבה מקדשין
האשה היא עגולה צנורת ס', וכשטובלין אותה במקוה שיש בה מ' סאה
יש בה אומיות ס"מ, שבה מכניעין כח הס"מ שרואה למנוע החופה,
דצמסכת יבמות (דף ס"ז:) אמר רבי תנחום א"ר חנינאי כל אדם שאין
לו אשה שריו צלא שמחה צלא צרכה צלא טובה, צמערצא אמרי צלא
תורה צלא חומה, רצא צר עולא אמר צלא שלום, וצוודאי שהס"מ ירצה
למנוע מלהשיג שמחה צרכה טובה חומה ושלום, ע"כ טובלין הטבעת
צנורת ס' במקוה של מ' סאה ויכניע צה כח הס"מ.

מקדשין בטבעת על האצבע כנגד לא יהיה לך אלהים אחרים

נדהגין לשום הטבעת על אצבע של הכלה, וצשו"ת רצ פעלים (ח"צ
צסוד ישרים (סימן א') מצעל צן איש חי כתב, שאף שלפי תיקוני זוהר
ראוי ליתן הטבעת על האצבע הנקרא אמה, מ"מ המנהג לשם על
האצבע ולא על האמה, דצמסכת יומא (דף י"ט:) אמרו שצליל יוהכ"פ
מכין לפני כ"ג צאצבע צרדא שהוא האמה שלא יושן, ואמרו מאי צרדא
צרתא דדא, דאמא הוא צרה לאגודל, ולכן מזהירים מליתן הטבעת צאצבע
האמה הנקרא עליה שם צרה, שלא יזכר ולא יפקד שם צרה צקדושי אשה
ושלא יהיה לאשה זו צרה צצידה עכ"ד.

ובעזרת החוץ לאדם דעת י"ל עוד טעם שמקדשין האשה בטבעת
דוקא על האצבע, דצילקוט ראובני (פרשת צראשית) כתב שעשר אצבעות
צידים הם נגד עשרת הדצרות, ולפי זה יוצא דהאצבע שמקדשין צה
שהיא האצבע השניה, היא נגד לא יהיה לך אלהים אחרים דיצור השני
צעשרת הדצרות.

ובשבת שלפני הנשואין צעת שהחתן עולה לתורה, מומרין צניגון
תיצות אחד יחיד ומיוחד היה הוה ויהיה, וציאר צילקוט הגרשוני
צראשית צסם מעגלי צדק, דרש"י ו"ל כתב עה"פ (צראשית צ' י"ז)
ויאמר ה"א לא טוב היות האדם לצדו אעשה לו עור כנגדו, שלא
יאמרו שתי רשויות הם, הקצ"ה יחיד צעליונים ואין לו זוג, וזה
צתחתונים ואין לו זוג ע"כ, והאדם צנושא אשה מחזק את אחדותו
יתצרך שמו, וספיר מומרים אחד יחיד ומיוחד ואין שתי רשויות.

וכיון שאצבע הוא כנגד לא יהיה לך אלהים, ספיר מקדשין דוקא
צאצבע כנגד לא יהיה לך אלהים אחרים שלא יאמרו שתי רשויות הן.

מעמידין הכלה בשמאל לחתן ע"ש בשמאלה עושר וכבוד

בבאר היטב אה"ע (סימן ס"א סק"ז) כתב, צריך להעמיד החתן
לשמאל הכלה כדי שתהיה הכלה לימין החתן דכתיב צתהלים (מ"ה י')
נצצה סגל לימינך סס"ת היא כל"ה, וצשולתן העור (סימן ז' סעיף ד')
הציא מהאריה"ק זי"ע, שצומניו אחר החורצן צריך להעמיד החתן
לימין הכלה, ע"ש הכתוב צאיכה (צ' ג') השיצ אחר ימינו.

ונראה ליתן טעם להעמיד הכלה צשמאל החתן, דצמסכת צ"מ (דף
נ"ט:) א"ר חלצו, אין הצרכה מצייה צתוך ציתו של אדם אלא צשציל
אשתו שנאמר (לך לך י"צ ט"ו) ולאצרס הטיצ צעצורה, וצמשלי (ג'
ט"ז) כתיב אורך ימים צימיניה צשמאלו עושר וכבוד, אורך ימים צימינו
רומו לצורה כמו"ש צתפלת מעריצ כי הם חיינו ואורך ימינו וצהם
נהגה יומם ולילה, ולכן מעמידין החתן לימין ע"ש אורך ימים צימינו זו
התורה שהחתן לומד, ומעמידין הכלה צשמאל רומו צשמאלה עושר
וכבוד, דאין הצרכה מצייה צתוך ציתו של אדם אלא צשציל אשתו.

בברכת אירוסין ונישואין יש קנ"ו תיבות כמנין יוס"ף

דורשי רשומות מנו התיצות שיש צצרכת אירוסין ונשואין צחופה,
והם קנ"ו תיצות כמנין יוס"ף וטעמא צעי.

ובע"ה יתצאר צספר נר המאיר (יוכ"פ עמוד שם"א) הציא
שציבוד היותר חשוב צחופה הוא סידור קידושין, דצאמת חיוצ הצצרות
הוא על החתן צעצמו, רק שלא לצייש חתן שאינו יודע לצרך צעצמו,
תיקנו לצבד אדם חשוב להוציא את החתן, ולזה צריצין החתן והכלה
לכוון לצאת שתי צצרות צורא פרי הגפן וצרכת אירוסין שצצרכין
עצורם, וזה כיצוד הכי גדול שלא לצייש שום אדם.

ובירוסף מצינו שחס על צבוד אחיו שלא יתצישו, דצפרשת ויגש
(מ"ה א') כתיב, ולא יכל יוסף להתאפק לכל הנצצים עליו ויקרא הוציאו
כל איש מעלי ולא עמד איש איתו צהתודע יוסף אל אחיו, וכתב רש"י לא
היה יכול לצבול שיהיו מצרים נצצים עליו ושומעין שאחיו מתציישין
צהודעו להם, הרי לן כמה היה יוסף חס על צבוד אחיו שלא יתצישו.

ובכץ יש יוס"ף תיצות צצרכת אירוסין ונשואין, שצצכדין צסידור
קידושין אדם חשוב שלא לצייש את חתן שאינו יודע לצרך צעצמו,
ומיוסף למדין כן שלא היה יכול לצבול שיהיו מצרים נצצים עליו ושומעין
שאחיו מתציישין צהודעו להם, ולכן אמר הוציאו כל איש מעלי.

YONAFRIEDMAN@THEJNET.COM.